

SILVIN SARDENKO:

RODNI ZEMLJI S TUJIH TAL.

VILLA MEDICI.

Glejte čudo!
Spet so dnevi moji vstali,
niso dnevi moji zali
šli pod grudo.

Zopet veje
dih pomladni mimo mene
in od veje se zelene
cvet mi smeje.

Vsa nekdanja
sreča sije mi nasproti;
o lepoti in dobroti
duša sanja.

In z opojno
zrak navdahnjen je vonjavo,
in srce je zopet zdravo
in pokojno.

MONTE PINCIO.

Pod zelenim baldahinom
palmovim
godba svira in odmeva
v sveti Rim.

Kakor blisk je včasih drzen
šumni spev,
včasih lahen kakor pesem
nežnih dev.

In gospôda se v kočijah
shajajo,
čari vsi jim iz akordov
vstajajo:

Svetle sobe, svilna krila,
bujni ples;
prožni pari, srca vroča
kakor kres.

Razcvetele polne rože —
rahel dih! —
pa se naglo cvet za cvetom
vsuje z njih.

A v zelenem baldahinu
v beli dan
poje pevec zlatokljuni
neugnan.

Jaz poslušam nedosežni
zvonki glas
in razgrinja se pred mano
rodna vas:

Bistri viri, senčni gozdi,
poljski mak,
zdrava lica, čvrsta pesem,
pozni mrak.

Tihe sanje in stopinje,
glas tresoč;
rožna greda, brhek nagelj,
jasna noč.

Kak te ljubim srčnovneti
kosov glas;
kak te ljubim, draga moja
rodna vas!

CAMPO VERANO.

Ko premine ura zadnja,
naj mi v mestu ne zatone:
Oken je na milijone,
ali vsa tako so hladna.

Žalostnejši in temnejši
dan nikjer ni več pod nebom,
kakor v mestu, ko za svojim
človek mora sam pogrebom.

Skozi cesto vednoživo,
polno smeha, polno vriska
se pomika krsta nizka
kot oblak nad zorno njivo.

In oko deseto komaj
plašno v krsto se obrne,
a usmiljena se misel
v njem nobena ne utrne.

Šele doli, kadar pride
rakev k svetemu Lavrenci,
v palmovi se tihi senci
z bratom svojim — z grobom snide.

Naj se dan bi meni nagnil
v selu gorskem, osamelem,
kjer število koč je skromno
kot nedelj ob letu celem.

Kakor drobne golobice
okna skozi vas strmijo;
z radostnim se veselijo,
tožnemu so tolažnice.

Ob pogrebu bi zvonovi
mi zvonili v tesni lini,
in za krsto bi molitev
šepetala mi v tišini.

* * *

Še na grobu bi plamtela
v dihih blagih in iskrenih,
in na prošnjah bi se njenih
duša moja v raj povzpela.

RUSKI RESERVIST SE POSLAVLJA OD RODBINE,
PREDEN ODIDE NA BOJIŠČE.

Kak je težek čas pričakovanja!
Zdi se mi, da je že večnost cela
trikrat teme obletela moje.
Ali vse bi še prestati mogla,
ko bi tiste širne katedrale,
ko bi te ne zrla pred seboj! —

Zasijal je dan Velikonočni.
Zazvonili jasni so zvonovi
v katedrali glasno alelujo.
Stari Nahum je pridrsal v tempelj
in zapahnil in zagrnil okno.
Mrak je legel spet po Sinagogi...

SILVIN SARDENKO:

RODNI ZEMLJI S TUJIH TAL.

ZVONOVI VEČ NE PRIDEJO.

Kaj ste pravili nekdam?
Sveti teden odpovsod
vsi zvonovi romajo
v daljni Rim na božjo pot.

Nad zvoniki praznimi
dviga križ se pozlačen,
kakor da bi vrh grobov
vidno plaval božji sen.

A zvonovi daleč tam
tajen zbor zborujejo,
o minolih dnevih vseh
si pripovedujejo.

Kaj vaščanov v sveti hram,
kaj zvalili pred oltar,
kaj so jih spremili v grob,
kolikim več niso mar.

Sveti teden čakal sem
vas, zvonovi, dneve tri;
dneve tri poslušal sem,
vaški moji znanci vi.

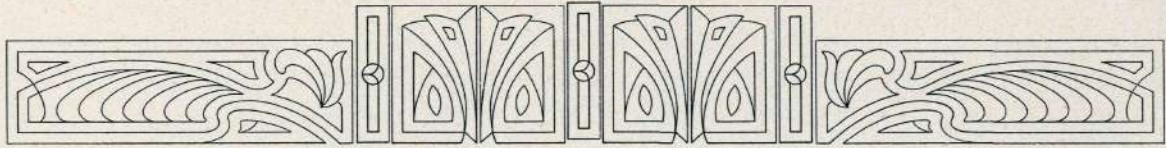
In zaslišal od nekod
melodijo sem glasov
in posluhnil sem vesel —
ali bil je glas vetrov.

In pridihal skozi zrak
tajnosten mi je šepet —
ali hitrih lastovic
lahkokril je bil polet.

Vas pa letos bilo ni —
in povejte mi — zakaj?
Morda že ste prestari,
da bi šli v ta daljni kraj?...

Kak si bila dražestna,
pravljica detinska mi,
pa te vzela iz srca
sapa je tujinska mi!

SILVIN SARDENKO:

RODNI ZEMLJI S TUJIH TAL.

KAK SI LEPA!

Kak si lepa,
ti nedolžnost mladih let!
Rajsko dete,
tvoj pogled je čist in svet:
Kakor angel
v beli marmor izklesan
verno gleda
v tabernakel noč in dan.

Kak si sladka,
kakor pesem z rodni tal,
ki jo poje
potnik sredi tujih dalj!
Kak si jasna,
kakor v temi zlat sijaj,
komur vgasneš —
ne prisiješ več nazaj.

OB ŽELEZNICI.

Pod ograjkom pašnatim,
ob železnem tiru
pase čreda pisana
v jutranjem se miru.

Drog za drogom — dolg sprevod
raste pod višave,
bele niti se na njem
vijejo v daljave.

Z nítimi srebrnimi
veter pesem svira:
čudna godba šumoma
plôve mimo tira.

In pastir stoji . . . sloni . . .
in posluša pesem ;
v mlada lica tihoma
sèn mu lega resen.

Rad bi šel od teh ovác,
kamor pesem plôve,
nove videl pašnike,
nove bi domove.

. . . In pridirja črni vlak. —
Mož pri oknu gleda:
Rad ostal bi, kjer pastir,
kjer je drobna čreda . . .

BERAČ MATEJ.

Na tlaku mu je hladnem
postlal večerni mrak —
in legel je na postelj,
na trdo siromak.

In vendar je zaspal.
A v sanjah s trdih tal
se duh mu je osmelil,
visoko tja preselil —
pred rajem je postal.

In gledal po dvorani:
Na zlatih so prestolih
sedeli nebeščani,
na ustnih med in smeh,
kot svatje na gosteh.

Ob mizi prebogati,
prav blizu mučenic . . .

Da! To je rajna mati!
A s pomlajenih lic
nikjer ni mogel brati
sledov nekdanjih muk.

O blaženci veliki!
In tudi on je vmes:
saj bil je dober oče
in vreden teh nebes.

Med vrsto čistih lilij
v prelestni beli svili
na glavi pajčolan
od zlatih niti tkan,
okoli diadem . . .

Bi li verjel očem?

Seveda, to je ona!
Kako je lepa, gledí,
še lepša nego kdaj,
ko je na vrtni gredi
slavila rožni maj.
In on je mimo vrta
privriskal in pripel,

pa mu je nagel bel
zateknila za trak:
Matejec, jaz te ljubim,
čeprav si siromak.

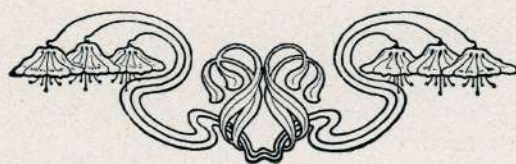
Od takrat teh besed
nikjer ni slišal spet.
In kdo je še med njimi?
Prijatelj Peregrin!
zahvaljen večni Oče —
saj bil je blag trpin.

Nikoli ni mu v dušo
posvetil jasen dan;
le mrak in blisk in grom,
ti vedeli so zanj.

„In tudi jaz bom . . .“

— — — — — Hej!
Matejec vstani, glej!
Po mestu jutro hodi
in ti še sanjaš todi?!
Redar je zaškrtál
z osornimi zobmi.

Matej je vstal in šel
v trpljenja novi dan,
a lajšal mu je pot
spomin nebeških sanj.

SILVIN SARDENKO:

RODNI ZEMLJI S TUJIH TAL.

NA GROBU SV. ALOJZIJA.

Kako dehti
v uspavajočih dihih
po lilijah,
po nageljnih, narcisih
krog tvojega oltarja!

In sam ne vem:
Li to je vonj od lilij,
li duh mi tvoj
nad njim nevidno krili
in sladek vonj ustvarja?

In če je vonj
od lilij razcvetelih,
pozdravljena,
cvetic nedolžnost belih
po trati in livadi!

Če duh je tvoj,
potem se nagni k meni
z ljubeznijo
in ves mi svet zagréni,
le rajski up posládí!

PREPOVED.

Več ne smejo misli moje
v noči vasovat,
davi sem jim prepovedal
zadnjikrat.

Več ne smejo v poznem mraku
skozi šumni gaj,
da se ne bi zatopile
v davni maj.

Več ne smejo šepetati
z virom za vasjo,
da spomini ž njim nekdanji
ne privró.

Ako pa po volji svoji
ubežé mi kdaj,
pa ne smejo — sem ukazal —
več nazaj.

Kaj je meni davna radost
davnih časov mar!
Kakor lani sije letos
solnčni žar.

BREZOV GAJ.

Davi šel sem skozi les
mimo lepih belih brez,
kakor plamen iznad sveč
vrh je rastel jim dehteč.

In sem spomnil se na vrt,
koder hodi bleda smrt,
v tihem upu sem dejal:
Brezov gaj mi križ bo dal.

Saj sem vedno lilije
ljubil, bele nágeljne:
Naj na grobu lesketa
križ od belega lesa!

V KOŠNJI.

Kosec moj kosi seno.
Cela lepa senožet
izgubila svoj bo cvet.
Kaj pa zvezde porekó,
ko ne bodo na večer
cvetja videle nikjer?

Ko je zlati zvezdni broj
pokošeno videl plan,
za oblak se je teman
nagajivo skril takoj.

Kosec moj suši seno,
a posušil ga ne bo...

